

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **P. V. D.**, zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2014, č. j. CPR-13628-3/ČJ-2013-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2014, č. j. 2 A 3/2014 - 39,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce ze dne 9. 5. 2014 proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2014, č. j. 2 A 3/2014 - 39, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 1. 2014, č. j. CPR-13628-3/ČJ-2013-930310-V242, bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort vydané dne 19. 9. 2013 pod č. j. KRPA-352271-17/ČJ-2013-000022. Tímto rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 325/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v délce 2 let.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který však žalobu zamítl a o náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozhodnutí městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, kterou spojil se žádostí o přiznání odkladného účinku podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odůvodnil stěžovatel tím, že při nepřiznání odkladného účinku by nabylo vykonatelnosti rozhodnutí o

správním vyhoštění a stěžovatel by mohl být nucen opustit území České republiky. Již tento samotný fakt znamená pro stěžovatele zásadní újmu, znásobenou znemožněním jeho účasti na soudním řízení. Podle názoru stěžovatele je tato újma hrozící výkonem rozhodnutí stěžovateli nepoměrně větší než újma potenciálně ohrožující jiné osoby. Stěžovatel rovněž tvrdí, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, naopak je ve veřejném zájmu, aby byla zachována všechna jeho procesní práva. V té souvislosti odkazuje na usnesení zdejšího soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100.

Stěžovatel zdůrazňuje, že popsaná situace je důsledkem evidentně nesprávného postupu městského soudu. Kromě toho zmiňuje nákladnost případné cesty do Vietnamu, života tam a návratu zpět.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 27. 6. 2014 stěžovatel rovněž doplnil návrh na přiznání odkladného účinku, a to odkazy na judikaturu zdejšího soudu (rozhodnutí ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 – 37, ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100 a ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96).

Žalovaná se k žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přes výzvu soudu nevyjádřila.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s., nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud se stěžovatelem souhlasí, že jeho případné vycestování do země původu by pro něj znamenalo vynaložení nemalých finančních nákladů a v neposlední řadě by zpochybnilo jeho právo na spravedlivý proces. Z předcházející judikatury zdejšího soudu vyplývá, že může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je totiž stěžovatel v tomto řízení zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100).

Za této situace Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že okamžitý výkon rozhodnutí o správním vyhoštění by představoval pro stěžovatele reálné riziko naznačené zásadní těžké újmy. Naproti z řízení před správním orgánem i soudem, jakož ani z jiných okolností nelze dovodit, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo být nositelem rizika vzniku jakékoli újmy třetím osobám.

pokračování

Důvod pro udělení správního vyhoštění v posuzované věci (nelegální pobyt stěžovatele na území ČR a nerespektování povinnosti vycestovat uložené pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění) jistě nelze bagatelizovat, nicméně v posuzované věci není významnější, než účta k právu stěžovatele na spravedlivý řádný proces. Toto ústavně chráněné hledisko proto zásadně zpochybňuje možnost negativního vlivu přiznání odkladného účinku kasační stížnosti na veřejný zájem.

Nejvyšší správní soud dodává, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto meritorně. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publikováno pod č. 1072/2007 Sb. NSS, dostupné z www.nssoud.cz, v němž zdejší soud vyložil, že „rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou svou podstatou rozhodnutími předběžné povahy a nelze v nich předjímat rozhodnutí o věci samé“. Mimoto je třeba upozornit na § 73 odst. 5 s. ř. s., podle něhož „usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly“.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku městského soudu přiznal odkladný účinek. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. „se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí“. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují veškeré účinky napadeného rozsudku městského soudu. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, fakticky se tak do meritorního rozhodnutí o samotné kasační stížnosti obnovuje i odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo stěžovatelce pravomocně uloženo správní vyhoštění.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu